

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VIII./2016
Senát I

Uznesenie:

spisová značka	I. ÚS 373/2016
populárny názov	Podnet na podanie dovolania ministrom spravodlivosti podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	08.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3 písm. b Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3 písm. c Ústava Slovenskej republiky čl. 50 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 3 písm. a
analytická právna veta	Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a jeho upovedomením z 22. apríla 2016 a postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Z príloh sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd uznal sťažovateľa vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a odsúdil ho na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov nepodmienečne a súčasne mu podľa § 61 ods. 3 Trestného zákona uložil trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu v trvaní šiestich rokov. Sťažovateľ sa vzdal práva podať odvolanie, a preto rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť. Následne sa sťažovateľ podnetom obrátil na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci žiadosti o podanie dovolania ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) podľa § 369 ods. 1

	<p>zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Upovedomením ministerstva spravodlivosti z 22. apríla 2016 bolo sťažovateľovi oznámené odloženie jeho podnetu na podanie dovolania prostredníctvom ministra spravodlivosti s odôvodnením, že nevyužil podanie riadneho opravného prostriedku.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ v podanej sťažnosti v prvom rade namieta postup ministerstva spravodlivosti a jeho upovedomenie z 22. apríla 2016, ktorým mu bolo oznámené, že jeho podnet na podanie dovolania sa odkladá. Okrem toho rozporuje aj postup okresného súdu a ním vydané napadnuté rozhodnutie. Zastáva názor, že zo strany ministerstva spravodlivosti, ako aj okresného súdu došlo k porušeniu ním označených základných práv garantovaných ústavou, ako aj dohovorom. S poukazom na skutkové okolnosti prípadu sťažovateľ vyvodzuje, že ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neumožňuje voľnú úvahu ministra spravodlivosti, či podá, resp. nepodá dovolanie, a že minister spravodlivosti nie je oprávnený meritórne preskúmať naplnenie dovolacích dôvodov v rozsahu, v akom ich preskúmava príslušný dovolací súd.</p> <p>Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne (takým je nepochybne aj dovolanie podľa § 368 a nasl. Trestného poriadku), nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je opravným prostriedkom a z hľadiska trestného práva procesného ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či na základe podnetu strany v konaní alebo na základe iného podnetu podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana.</p> <p>Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť namietané porušenie vyššie označených základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyzoomel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitráry alebo ústavne neakceptovateľný.</p> <p>V nadväznosti na druhú časť sťažnosti sťažovateľa, a to napadnutý postup okresného súdu v konaní a jeho rozsudkom z 8. decembra 2014, sa ústavný súd v prvom rade zameril na overenie včasnosti podania ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľa a keďže zistil, že sťažovateľ podal sťažnosť na ústavnom súde po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty, sťažnosť v tejto časti odmietol ako oneskorene podanú.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, m. m. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04, III. ÚS 214/2010</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, § 369 ods. 1</p>
kľúčové slová	<p>opravný prostriedok - v trestnom práve práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na obhajobu</p>

spisová značka	I. ÚS 425/2016
populárny názov	Náhrada trov konania a dôvody hodné osobitného zreteľa
sudca spravodajca	Milan Čalík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb

druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.07.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom o trovách konania rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) z 10. februára 2016.</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 27. októbra 2008 sa žalobca voči sťažovateľke ako svojej bývalej manželke domáhal vyporiadania podielového spoluvlastníctva k 3-izbovému bytu, ktorý spoločne počas manželstva obývali a bezpodielové spoluvlastníctvo ku ktorému bolo zrušené súdom ešte počas trvania manželstva na návrh sťažovateľky, pričom po rozvode manželstva tento byt užívala výlučne sťažovateľka s dvoma maloletými deťmi pochádzajúcimi z manželstva. Okresný súd rozsudkom z 29. novembra 2010 žalobe žalobcu vyhovel, podielové spoluvlastníctvo k dotknutému bytu zrušil, prikázal ho do výlučného vlastníctva sťažovateľky s tým, že ju zaviazal vyplatiť žalobcovi hodnotu jeho spoluvlastníckeho podielu. Z dôvodu odvolania podaného sťažovateľkou krajský súd rozsudkom zo 6. apríla 2011 označený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Sťažovateľka podala proti uvedenému rozsudku krajského súdu dovolanie, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 12. októbra 2011 rozsudok krajského súdu zo 6. apríla 2011 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci krajský súd rozsudkom z 15. februára 2012 potvrdil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2010 vo výroku o zrušení podielového spoluvlastníctva a zmenil ho vo výroku o prikázaní predmetu spoluvlastníctva, a to tak, že 3-izbový byt prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu a zaviazal ho vyplatiť sťažovateľke hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu. V dôsledku dovolania podaného sťažovateľkou proti označenému rozsudku krajského súdu najvyšší súd uznesením zo 14. novembra 2013 tento zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci krajský súd uznesením z 5. marca 2014 zrušil rozsudok okresného súdu z 29. novembra 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom okresný súd rozsudkom zo 4. mája 2015 žalobu žalobcu zamietol a súčasne okresný súd rozhodol, že podľa § 150 Občianskeho súdneho poriadku žiadnemu z účastníkov nepriznáva nárok na náhradu trov konania, čo odôvodnil dôvodmi hodnými osobitného zreteľa na strane žalobcu, ktorý ako podielový spoluvlastník dotknutého bytu nemá k nemu prístup, a teda žiadny benefit z neho, keďže byt užíva výhradne sťažovateľka, a tiež s ohľadom na to, že žalobca vyplatil sťažovateľke na základe právoplatného rozsudku krajského súdu z 15. februára 2012 náhradu za jej spoluvlastnícky podiel, ktorú však sťažovateľka po zrušení tohto rozsudku krajského súdu v dovolacom konaní žalobcovi nevrátila a dokonca časť z nej minula.</p> <p>Z dôvodu odvolania podaného žalobcom proti zamietavému výroku a z dôvodu odvolania sťažovateľky proti výroku o nepriznaní jej náhrady trov konania krajský súd rozsudkom z 10. februára 2016 v celom rozsahu, t. j. aj vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania, rozsudok okresného súdu zo 4. mája 2015 potvrdil.</p> <p>Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta arbitrárnosť výroku rozsudku krajského súdu z 10. februára 2016 o nepriznaní jej náhrady trov konania.</p>
z odôvodnenia	Krajský súd, ako pred ním aj okresný súd, s ktorého závermi sa krajský súd plne stotožnil, založil svoje rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľke na konštatovaní, že žalobca ako podielový spoluvlastník sporného bytu nemá vlastne z tohto svojho vlastníckeho práva k spoluvlastníckemu

	<p>podielu na tomto byte žiadny profit alebo úžitok, pretože byt užíva výlučne sťažovateľka ako ďalšia podielová spoluvlastníčka tohto bytu, pričom krajský súd dodal, že aj keď bol žalobca v spore o vyporiadanie tohto spoluvlastníctva v konečnom dôsledku neúspešný, keďže jeho žaloba bola zamietnutá, tak toto kritérium úspešnosti v spore nemôže byť nosným pri rozhodovaní o trovách konania, pretože v danom prípade už pri podaní žaloby nebolo možné konštatovať jej zjavnú bezúspešnosť alebo nedôvodnosť, keďže výsledok sporu závisel výlučne na úvahe súdu odvíjajúcej sa od posúdenia zisteného skutkového stavu, ktorú tak žalobca ako ani sťažovateľka nemohli predvídať. Okrem toho krajský súd sa identifikoval aj so závermi okresného súdu, že dôvodom osobitného zreteľa nepriznania sťažovateľke náhrady trov konania je aj skutočnosť, že žalobca ako podielový spoluvlastník nemôže užívať výhody tohto spoluvlastníctva, a to aj napriek tomu, že sťažovateľku z jej spoluvlastníckeho podielu reálne vyplatil, keď jej na základe právoplatného rozsudku krajského súdu z 15. februára 2012 vyplatil sumu 24 800 €, ktorú však po zrušení tohto rozsudku sťažovateľka žalobcovi nevrátila, takže v konečnom dôsledku sťažovateľka disponuje aj s bytom a aj s predmetnou sumou predstavujúcou hodnotu jej spoluvlastníckeho podielu. Za týchto okolností podľa krajského súdu by nebolo so zásadami spravodlivosti priznať sťažovateľke úhradu trov konania. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že konečné závery krajského súdu ohľadne odôvodnenia výroku o nepriznaní sťažovateľke úhrady trov konania, sú ústavne udržateľné a podľa ústavného súdu im nemožno vyčítať rozporuplnosť a takú svojvoľnosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu v tejto časti.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07, I. ÚS 13/00, I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku
klúčové slová	trovy konania spoluvlastníctvo - vyporiadanie

Nález - prietahy:

spisová značka	I. ÚS 96/2016
populárny názov	Prietahy v konaní o určenie vlastníckeho práva
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	01.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Z hľadiska prietahov v konaní teda ústavný súd pripočítal na ťarchu okresného súdu i obdobie v trvaní temer 13 mesiacov, t. j. obdobie bezdôvodnej a ničím neospravedlnenej nečinnosti okresného súdu od verejného vyhlásenia rozhodnutia do písomného vyhotovenia a následného expedovania rozsudku účastníkom konania. Uvedenú dĺžku trvania vypracovania písomného vyhotovenia rozsudku presahujúcu zákonom ustanovenú lehotu nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu zdôrazňujúc, že v posudzovanej veci išlo o viac ako 13-ročný súdny spor poznamenaný viacerými prietahmi v konaní a neefektívnou činnosťou zo strany zákonného sudcu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia boli účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva vedenom na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd“) v právnom postavení žalovaných. Žalobný návrh bol na okresný súd podaný pôvodnou žalobkyňou 3.

	<p>júna 2002. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v uvedenom konaní.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (respektíve práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (A), správanie účastníka súdneho konania (B) a postup samotného súdu (C). V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.</p> <p>1. Predmetom posudzovaného konania bolo rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam a určenie majetku patriaceho do dedičstva. Podľa názoru ústavného súdu posudzovaná vec tvorí súčasť bežnej rozhodovacej agendy prvostupňových súdov a hoci ju nemožno označiť ako právne zložitú, s ohľadom na jej súvis s inými právoplatne skončenými konaniami vedenými okresným súdom, ako aj konaniami pred inými štátnymi orgánmi, potrebu pripojiť spisy z dedičských konaní a ustáliť okruh účastníkov konania v súvislosti s procesným nástupníctvom po zomrelej žalobkyni ústavný súd namietané konanie vyhodnotil ako skutkovo zložitejšie.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania účastníkov súdneho konania, ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by samotní sťažovatelia akýmkoľvek spôsobom výraznejšie prispeli k zbytočným prietahom v konaní.</p> <p>3. Napokon, pokiaľ ide o tretie kritérium podstatné pre skúmanie existencie zbytočných prietáhov v konaní, ktorým je samotný procesný postup okresného súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že hoci namietané konanie posudzoval ako celok, pre zdôraznenie hodnotenia posledného tretieho kritéria rozdelil posudzované konanie okresného súdu na dve časovo na seba naväzujúce etapy, a to etapu do verejného vyhlásenia rozhodnutia (t. j. do 25. februára 2015) a etapu po verejnom vyhlásení rozhodnutia (t. j. od 26. februára 2015).</p> <p>Zo súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že počas prvých troch rokov súdneho konania bola činnosť okresného súdu zameraná na rozhodovanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo nemožno považovať za primeranú dobu na právoplatné rozhodnutie o návrhu na dočasnú úpravu pomerov účastníkov konania. Ani po právoplatnosti rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia však okresný súd nepostupoval vo veci tak, aby mohol v primeranej lehote o veci meritórne rozhodnúť, o čom svedčil ďalší priebeh konania, keďže prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo po viac ako štyri a pol roka od začatia konania), druhé 23. júna 2008 a tretie 27. mája 2009. V rámci posudzovaného obdobia okresný súd s viacerými obdobiami nečinnosti vykonával čiastkové úkony smerujúce k prerokovaniu veci. Okresný súd vo veci nariadil aj niekoľko termínov pojednávania, ktoré buď pred dátumom ich konania zrušil, alebo ich na žiadosť splnomocnenej zástupkyne žalobkyne následne odročoval. Na ostatnom pojednávaní nariadenom na 25. február 2015 okresný súd vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcov v 1. až 3. rade zaviazal na úhradu trov konania žalovaným. Do času podania ústavnej sťažnosti však okresný súd i napriek verejnemu vyhláseniu rozhodnutia nekonal bez zbytočných prietáhov a bez známych dôvodov rozsudok v písomnej podobe nevyhotovil, a teda písomné vyhotovenie rozsudku účastníkov konania nedoručil.</p> <p>Napriek tomu, že okresný súd v posudzovanej prvej etape konania do 25. februára 2015 vykonával procesné úkony spojené s prípravou pojednávania a vykonával aj pojednávania, súdne konanie trvalo 13 rokov do verejného vyhlásenia prvostupňového rozhodnutia vo veci samej a v čase podania ústavnej sťažnosti nebolo právoplatne skončené.</p> <p>Na základe uvedeného ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v označenej prvej etape súdneho konania ako neefektívny. V rámci druhej ústavným súdom posudzovanej etapy konania okresného súdu, t.j. v období po verejnom vyhlásení</p>

	<p>rozhodnutia 25. februára 2016 bol súd bezdôvodne nečinný do písomného vyhotovenia a následného expedovania rozsudku účastníkom konania. Uvedenú dĺžku trvania vypracovania písomného vyhotovenia rozsudku presahujúcu zákonom ustanovenú lehotu nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu zdôrazňujúc, že v posudzovanej veci išlo o viac ako 13-ročný súdny spor poznamenaný viacerými prieťahmi v konaní a neefektívnou činnosťou zo strany zákonného sudcu.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>2. Sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie každému v sume po 4 000 €.</u></p> <p><u>3. Okresný súd Žilina je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	Ústavný súd SR: II. ÚS 219/04, IV. ÚS 221/04, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07, I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 7/2011, IV. ÚS 210/04
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní - neefektívny postup prieťahy v konaní - nečinnosť prieťahy v konaní - opakované práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov

spisová značka	I. ÚS 229/2016
populárny názov	Prieťahy v odvolacom konaní
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	08.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vzhľadom na to, že najvyšším súdom ako súdom dovolacím bol rozsudok krajského súdu, ako aj v nadväzujúcom konaní vydané uznesenie krajského súdu, zrušený z dôvodu, že pri prerokúvaní odvolania sa krajský súd dvakrát dopustil vady konania majúcej za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, dospel ústavný súd k záveru, že odvolacie konanie vedené krajským súdom nebolo efektívne.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce, postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Ústavný súd uznesením prijal sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv konaním krajského súdu na ďalšie konanie, a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu označených práv, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada v rámci prvého kritéria aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre

sťažovateľa.

1. Pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, ústavný súd bral do úvahy skutkový stav a platnú právnu úpravu relevantnú na rozhodnutie, ako aj charakter veci. Predmetom sporu je konanie o neplatnosť dražby, ktoré tvorí štandardnú (aj keď nie notoricky známu) súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Uvedené v plnej miere platí aj pri rozhodovaní týchto vecí v rámci odvolacieho konania. Ani krajským súdom uvádzaná skutočnosť, že dĺžku napadnutého konania ovplyvnilo úmrtie pôvodného žalobcu v 1. rade v prvej fáze odvolacieho konania (t. j. od 11. mája 2009 do 19. júla 2010), nemala podľa názoru ústavného súdu podstatnejší vplyv na záver o porušení sťažovateľom označených práv. Od zistenia uvedenej skutočnosti krajským súdom do vydania jeho prvého rozhodnutia totiž neuplynula dlhšia doba ako 5 mesiacov. Vzhľadom na právnu neistotu v otázke vlastníctva k vydraženej nehnuteľnosti je podľa ústavného súdu význam sporu pre sťažovateľa nepochybný.

2. Pri posudzovaní druhého kritéria používaného pre hodnotenie prípadných zbytočných prietahov v konaní ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti na strane sťažovateľa k dĺžke posudzovaného konania v zásade neprispeli. Uvedené nenamietal ani krajský súd vo svojom vyjadrení.

3. Vo vzťahu k procesnému postupu samotného krajského súdu ústavný súd v zhode so svojou predchádzajúcou judikatúrou konštatoval, že odvolacie konanie vedené krajským súdom od 2. decembra 2015 pod sp. zn. 5 Co 750/2015 je potrebné považovať za pokračovanie odvolacieho konania krajského súdu vedeného od 18. januára 2013 do 14. apríla 2014 pod sp. zn. 5 Co 36/2013 a od 14. mája 2009 do 19. júla 2010 pod sp. zn. 5 Co 197/2009. Všetky uvedené konania prebiehali na základe odvolania žalobcov doručeného 31. marca 2009 proti rozsudku okresného súdu z 12. februára 2009.

V súvislosti s posúdením efektivity krajského súdu v konaní o odvolaní proti rozsudku okresného súdu z 12. februára 2009 skúmal ústavný súd aj dôvody, pre ktoré najvyšší súd zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 194/2009-164 z 19. júla 2010, ako aj uznesenie krajského súdu č. k. 5 Co 36/2013-413 z 18. februára 2014. V zrušujúcom uznesení sp. zn. 1 Cdo 31/2011 z 30. októbra 2012 najvyšší súd uviedol, že v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 194/2009 došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP, t. j. k odňatiu možnosti konať pred súdom. V zmysle uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 170/2014 z 24. novembra 2015, ktorým bolo rozhodnuté o ďalšom dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 36/2013 z 18. februára 2014, malo aj v následnom konaní krajského súdu dôjsť k odňatiu možnosti dovolateľa konať pred súdom. Vzhľadom na to, že najvyšším súdom ako súdom dovolacím bol rozsudok krajského súdu č. k. 5 Co 194/2009-164 z 19. júla 2010, ako aj v nadväzujúcom konaní vydané uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 36/2013-413 z 18. februára 2014 zrušený z dôvodu, že pri prerokovaní odvolania sa krajský súd dvakrát dopustil vady konania majúcej za následok odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, dospel ústavný súd k záveru, že odvolacie konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 750/2015 (pôvodne vedené pod sp. zn. 5 Co 36/2013 a sp. zn. 5 Co 194/2009) nebolo efektívne. Celkovú dĺžku tohto konania je nutné posudzovať už od prvého predloženia spisu krajskému súdu s predmetným odvolaním, t. j. od 14. mája 2009.

Aj keď ústavný súd v zásade nezistil žiadne dlhšie obdobia úplnej nečinnosti krajského súdu v obdobiach, v ktorých mal spis vo svojej dispozícii, a procesné úkony boli krajským súdom vykonávané v zásade priebežne, spôsob konania krajského súdu v danej veci nepochybniteľne viedol k zásahu do obsahu sťažovateľom označených práv. Odvolacie konanie proti rozsudku okresného súdu z 12. februára 2009 totiž od prvého predloženia veci krajskému súdu trvá viac ako 7 rokov.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:

1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Košiciach prikázal v konaní konať bez zbytočných

	<p><u>prieťahov.</u> <u>3. Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.</u> <u>4. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania.</u> <u>5. Sťažnosti sťažovateľa vo zvyšnej časti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd SR: m. m. IV. ÚS 221/04, III. ÚS 308/09, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 202/05, III. ÚS 81/07, m. m. III. ÚS 306/2010, IV. ÚS 347/2010, m. m. IV. ÚS 84/02
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov prieťahy v konaní - neefektívny postup

spisová značka	I. ÚS 250/2016
populárny názov	Prieťahy v dedičskom konaní
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález – Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uádza Listina základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd) a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom dodatočného dedičského konania vedeného na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“). Návrh na začatie konania bol okresnému súdu doručený 8. júna 2005. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a zároveň namietal aj porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).
z odôvodnenia	Judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade. 1. Ústavný súd predovšetkým konštatoval, že pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, dodatočné dedičské konanie o novoobjavenom majetku poručeného nehodnotil ako právne a skutkovo zložitá a ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti neuviedol, že by išlo o skutkovo a právne zložitú vec. 2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, je potrebné uviesť, že počas nečinnosti okresného súdu od júna 2013 do júla 2015, ktorú priznal aj okresný súd, sťažovateľ nenamietal nečinnosť vo veci a nesťažoval sa na prieťahy v konaní, čo ústavný súd čiastočne zohľadnil pri určení výšky finančného zadosťučinenia. V tejto veci je zrejmé tiež to, že celý postup dedičského konania sťažovali samotní účastníci, keďže každý

	<p>postup notára, prípadne vydané uznesenie súdu bolo zo strany účastníkov konania napadnuté. Sťažovateľ tiež upresňoval svoj návrh na základe výzvy okresného súdu (jún a júl 2015), takisto nesúhlasil s ustanovovanými advokátmi, ktorí mu boli ustanovení okresným súdom a centrom právnej pomoci, a v dôsledku jeho odvolaní sa spis nachádzal niekoľko mesiacov aj na nariadenom súde. Dôvodom doterajšej dĺžky súdneho konania bolo teda aj rozhodovanie okresného súdu o procesných návrhoch a žiadostiach sťažovateľa.</p> <p>3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v danej veci, ten okrem spomínanej nečinnosti v roku 2013 až 2015 a nesústreďenej činnosti vo veci inak vykonával úkony priebežne, vydával aj procesné rozhodnutia, a dokonca uznesením z 21. januára 2008 určil všeobecnú cenu majetku poručiťky; toto uznesenie potvrdil aj odvolací súd, avšak toto rozhodnutie na základe mimoriadneho opravného prostriedku napadol potom sťažovateľ a všetky úkony spojené s jeho dovolaním a jeho návrhmi boli predmetom rozhodovania okresného súdu v ďalšom období, čím sa konanie predlžovalo. Napokon sťažovateľ vzal svoje dovolania späť a Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie zastavil. Keďže predmetné konanie vzhľadom na všetky uvedené dôvody dosiaľ nebolo právoplatne skončené, ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov porušené boli.</u></p> <p><u>2. Okresnému súdu Prešov prikázal v konaní konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>3. Sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 500 €.</u></p> <p><u>4. Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p><u>5. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, II. ÚS 21/01, IV. ÚS 221/04, I. ÚS 251/05, I. ÚS 41/02, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05, I. ÚS 98/07, II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97, IV. ÚS 10/05, III. ÚS 336/07, III. ÚS 382/08, III. ÚS 254/09</p>
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	<p>Dedič - zákonný Sťažnosť - sťažnosť na postup súdu Konanie - nesporové dedenie, dedičstvo - dedičské konanie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov</p>

spisová značka	I. ÚS 294/2016
populárny názov	Prieťahy v konaní o zaplatenie peňažnej sumy
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	15.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd nemohol akceptovať ani obranu okresného súdu, že v tejto veci nemohol konať pre nedostatočné personálne obsadenie a množstvo napadnutých vecí na okresnom súde, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadala o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ sa návrhom z 31. augusta 2010 domáhal na Okresnom súde Piešťany (ďalej len „okresný súd“) zaplatenia peňažnej sumy titulom nevyplatenia mzdy

	<p>a cestovných náhrad. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a zároveň namietal aj porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.</p> <p>1. Ústavný súd predovšetkým konštatoval, že predmetom napadnutého konania bolo posúdenie nároku sťažovateľa na vyplatenie mzdy a cestovných náhrad a ďalších uplatnených nárokov, t. j. ide o existenčnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu, aby bol naplnený účel príslušného konania. Ústavný súd nezastáva názor, že by doterajšia dĺžka tohto konania mala byť ovplyvnená právnou alebo skutkovou zložitost'ou tohto sporu. Prípadnú zložitost' veci nenamietal ani okresný súd vo svojom vyjadrení k prijatej sťažnosti.</p> <p>2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd vec posudzoval, bolo správanie účastníkov konania. Zo súdneho spisu ústavný súd nezistil, že by činnosť okresného súdu bola ovplyvnená aj správaním samotného sťažovateľa, ktorému v posudzovanom období nemožno pričítať negatívny podiel na namietanej dĺžke konania. V konaní bol aktívny, dvakrát žiadal okresný súd určiť termín pojednávania a tiež podal sťažnosť na zbytočné prietahy.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd zistil, že súdne konanie sa začalo podaním návrhu 7. septembra 2000, doteraz nie je právoplatne skončené a stav právnej neistoty sťažovateľa nie je odstránený. V roku 2013 sa síce uskutočnili až dve relevantné súdne pojednávania, ale predtým okresný súd vo veci samej bol úplne nečinný dva roky. Súčasne znalecké dokazovanie nariadil až po viac ako 29 mesiacoch. Teda jeho postup okrem spomínanej nečinnosti bol tiež nekoncentrovaný a neefektívny.</p> <p>V tejto súvislosti ústavný súd nemohol akceptovať ani obranu okresného súdu, že v tejto veci nemohol konať pre nedostatočné personálne obsadenie a množstvo napadnutých vecí na okresnom súde, pretože podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že:</p> <p><u>1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>2. Okresnému súdu Piešťany prikázal, aby v konaní konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>3. Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 2 000 €.</u></p> <p><u>4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02, II. ÚS 21/01, I. ÚS 251/05, I. ÚS 41/02, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 150/2012, I. ÚS 419/2013, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04, II. ÚS</p>

a iných súdov	48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	Sťažnosť - sťažnosť na postup súdu mzda, plat - náhrada práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prerokovanie veci - bez zbytočných prieťahov prieťahy v konaní - nečinnosť

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.